

Z obsahu:

**Duch svatý
a »semena pravdy«
v nekřesťanských
náboženstvích**

Jan Pavel II. při
generální audienci
9. září 1998
– strana 2 –

**Boží ekumena skrze
Paní všech národů**

Z proslovu P. Pavla
Marii Sigla
v Amsterdamu
31. května 1998
– strana 4 –

**Svatý Václav –
kníže pokory
a zbožnosti**
– strana 5 –

**Církev práva, nebo
církev lásky?**

Leo Scheffczyk
– strana 6 –

**Úmysly AM
na říjen 1998**
– strana 8 –

**Věrnost Duchu
svatému**

P. Tomáš Philippe
– strana 10 –

**Ve vyšebrodském
klášteře vyvrcholily
oslavy „900 let
cisterciáckého
řádu“**

– strana 12 –

Duch svatý a »semena pravdy« v nekřesťanských náboženstvích

II. ekumenický vatikánský koncil v deklaraci *Nostra aetate* o vztazích církve k nekřesťanským náboženstvím učí, že »katolická církev neodmítá nic, co je v těchto náboženstvích pravdivé a svaté. S upřímnou vážností se dívá na jejich způsoby chování a života, pravidla a nauky. Ačkoliv se v mnohém rozcházejí s tím, co ona věří a k věření předkládá, přece nezřídka odrážejí paprsek té pravdy, která osvěcuje všechny lidi« (NA 2).

»Semena Slova« pro všechny lidi

S ohledem na tuto koncilní nauku již od první encykliky svého apoštolátu chtěl jsem připomínat prastaré učení formulované církevními otci, podle něhož je třeba rozpoznávat »semena Slova« přítomná a působící v různých náboženstvích (srov. *Ad gentes* 11; *Lumen gentium* 17). Tato nauka nás nabádá, abychom potvrdili, že tužba lidského ducha, která se projevuje v hledání Boha a při hledání také v touze po Bohu, postupuje sice různými cestami, přece však jen jedním směrem, určuje tak správné poslání lidstva a dává smysl lidskému životu« (srov. *Redemptor hominis*, 11).

»Semena pravdy«, přítomná a působící v různých náboženstvích, jsou odrazem **jediného Božího Slova**, které osvěcuje každého člověka (srov. *J 1,9*) a které se vtělilo v Ježíši Kristu (srov. *J 1,14*). Ona semena jsou všechna společně »účinkem Ducha pravdy, který působí mimo viditelné hranice mystického těla Kristova« a *vane, kam chce* (*J 3,8*), (srov. *Red. hom.* 6 a 12). Ve světle tohoto učení a také ve světle událostí

posledních desetiletí »bude oslava Jubilea r. 2000 **velkou příležitostí k mezináboženskému dialogu**« (*Tertio millenio adveniente*, 53). Již nyní v tomto pneumatologickém roce je vhodné zastavit se a prohloubit poznání, v jakém smyslu a jakými cestami může být Duch svatý přítomen v náboženském hledání lidstva a v různých zkušenostech a tradicích, které jsou toho výrazem.

Je třeba především mít na mysli, že každé hledání lidského ducha ve směru pravdy a dobra, a v konečném rozboru Boha, je probouzeno Duchem svatým. Právě tímto prvotním otevřením člověka k setkání s Bohem se rodí různá náboženství. Nezřídka na jejich počátku nacházíme zakladatele, kteří uskutečňují za pomoci Božího Ducha velmi hlubokou náboženskou zkušenost. Tak, jak je předávána dalším, nabývá tato zkušenost formy učení, ritu a přikázání rozličných náboženství.

Modlitba – dar Ducha svatého

V každé autentické náboženské zkušenosti je nejcharakterističtější projevem modlitba. V podnícení základního otevření se lidského ducha k úkonu, ve kterém jej Bůh povzbuzuje, aby překročil sám sebe, můžeme s jistotou vidět, že »každou autentickou modlitbu probouzí Duch svatý, který je tajemně přítomen v srdci každého člověka« (Proslov k členům římské kurie 22. prosince 1986, od. 11, in *Insegnamenti IX/2*, 1986, s. 2028).

Výmluvný projev této pravdy jsme viděli v rámci Světového dne modliteb za mír

27. října 1986 v Assisi a při jiných příležitostech velké duchovní intenzity.

Dar spásy pro jinověrce

Duch svatý není přítomen v jiných náboženstvích jen skrze autentické vyjádření modlitby. Jak jsem napsal v encyklice *Redemptoris missio*, »přítomnost a působení Ducha svatého se netýká pouze jednotlivců, ale i společnosti a dějin, národů, kultur a náboženství« (28).

Zpravidla je to právě »uskutečňováním toho, co je v jejich náboženských tradicích dobré, a respektováním hlasu vlastního svědomí, že členové jiných náboženství odpovídají kladně na Boží pozvání a **přijímají spásu v Ježíši Kristu, i když jej neznají** jako svého Spasitele (srov. *Ad gentes* 3,9,11)« (Papežská rada pro mezináboženský dialog – Kongregace pro evangelizaci národů, instrukce »Dialogo e anuncio«, 19. května 1991, č. 29, in *Enchiridion Vaticanum* 13, 1991-1993, str. 203).

Vskutku, jak učí II. vatikánský koncil, »**Kristus zemřel za všechny**, a protože poslední povolání člověka je ve skutečnosti jen jediné, ono božské, musíme být přesvědčeni, že Duch svatý **všem dává možnost**, aby se způsobem, který je znám Bohu, přičlenili k velikonočnímu tajemství« (*Gaudium et spes*, 22).

Tato možnost se uskutečňuje prostřednictvím upřímného vnitřního přilnutí k pravdě, skrze velkodušný dar sebe sama bližnímu, skrze hledání Absolutna, podporované Božím Duchem. Paprsek božské Moudrosti se ukazuje také v zachovávaní přikázání a praktik, kte-

ré jsou ve shodě s mravním zákonem a s autentickým náboženským smyslem. Právě v síle a v přítomnosti Ducha svatého prvky dobra uvnitř rozličných náboženství uzpůsobují tajemně srdce, aby přijala plné zjevení o Bohu v Kristu.

Dialog – cesta k evangelizaci

Z uvedených důvodů je postoj Církve a jednotlivých věřících při styku s jinými náboženstvími naplněn upřímnou úctou, hlubokou sympatií a také, pokud je to možné a vhodné, srdečnou spoluprací. To nijak neznamena zapomínat, že Ježíš Kristus je jediným Prostředníkem a Spasitelem lidského pokolení. A také v žádném případě to **neznamená oslabování misijního úsilí**, k němuž jsme vedeni poslušností k příkazu zmrtvýchvstalého Pána: *Jděte a učte všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého* (Mt 28,19). Postoj úcty a dialogu představuje spíše povinné **rozeznávání »semena Slova« a oněch »vzdechů Ducha«**. V tomto smyslu, daleko od jakéhokoliv bránění v hlásání evangelia, toto rozeznávání právě připravuje hlásání evangelia v očekávaní času stanoveného Pánovým milosrdenstvím. »Prostřednictvím dialogu vytvářejme podmínky, aby Bůh byl mezi námi přítomen: protože zatímco se jeden druhému otevíráme v dialogu, otevíráme se také Bohu« (Projev k členům jiných náboženství, Madras, 5. února 1986, č. 4: *Insegnamenti IX/1*, 1986, s. 322n).

Duch pravdy a lásky ať nás na prahu 3. tisíciletí, které je již blízko, vede po cestách hlásání Ježíše Krista i dialogu pokoje a bratrství s následovníky všech náboženství!

Bolletino Vaticano
Mezititulky a zdůraznění
redakce Světla

Nebezpečí hojnosti

Zamyšlení nad nedělními texty

**Mají proroky a Mojžíše,
ať je poslouchají!**

Na začátku svého nedělního zamyšlení obrať svou pozornost nejprve k naléhavé výzvě sv. Pavla: *Dobře bojuj pro víru, aby ses zmocnil věčného života. K němu jsi byl povolán!* Využij této příležitosti, aby ses v klidu, upřímnosti a s velkou rozvahou zamyslel, zda máš před očima trvale především svůj poslední a jediný cíl, *k němuž ses před mnoha svědky slavnostně zavázal.*

Apoštol národů upozorňuje, co může ohrožovat dosažení konečného cíle: překrucování a poskrvňování nauky, kterou jsme přijali od Spasitele. Až se dnes připojíš k Ježíšovým posluchačům, uslyšíš názorný příklad, který výmluvně ilustruje závažnost této záležitosti. Připrav se modlitbou a usebraností, abys jej nevyšlechl bez užítu.

Nyní se podle Ježíšových slov můžeš v duchu odebrat k domu bohatce, aby ses znovu přesvědčil, jak propastné mohou být rozdíly v podmínkách, ve kterých žijí lidé na tomto světě. Ježíšův docela lakonicky, ale výstižně načrtnutý obraz ani po dvou tisíciletích neztratil na aktuálnosti, naopak, to, co ti může v jeho vyprávění připadat jako ojedinělý osud dvou lidských bytostí, nabývá v dnešní době charakter až úděsně výmluvného symbolu. Propastný rozdíl mezi bohatcem a Lazarem není básnickou nadsázkou z biblických dob. Přes všechny vychvalovaný pokrok i nadále platí Ježíšova slova: *Chudé máte vřdycky mezi sebou.*⁽¹⁾ Ne jeden, ale miliony Lazarů by s povděkem přijaly něco z toho, co se z bohatých stolů odnáší do odpadů.

Možná, že se tato skutečnost stala už tak samozřejmou, že ani nikoho nepřekvapuje. Pak ovšem je třeba vzít se stejnou samozřejmostí na vědomí i další část Ježíšova vyprávění o tom, jak smrt mění postavení Ježíšových protagonistů ve svůj více než radikální protiklad. Zdá se, jako by Pán pokládal tento zvrat za tak logický a zákonitý, že zcela vynechal jakoukoliv zmínku o osobním soudu.

Připomeň si nepříjemný pocit, který tě obcházel při pohledu na Lazarovo zubožené lidství. Uvaž, kolik námahy tě stojí, chceš-li se dívat na něho pohledem alespoň trochu podobným tomu, s jakým na něho shlíží spravedlivý Bůh, když pro něj posílá andělské posly od svého trůnu!

Co však udělal ten bohatý tak zlého, že je nekompromisně uvržen do místa zatracení? Je to snad samo v sobě hříšné, mít všeho hojnost a žít v nadbytku? Ten dříve bohatý a nyní zavržený sám sebe odsuzuje tím, jak nyní žebrá o kapičku vody. Tak docela malinko by mu postačilo v jeho nevýslovném strádání, aby se mohl cítit o trošičku líp! Jak to, že na to nepomyslel, dokud byl v jiné roli, když vídal u svých dveří člověka tak nuzného, že mu neposloužil nikdo kromě psů?

V plameni se trápí nejen ti, kteří se za svého života nepřestali dopouštět zlého, ale i ti, kteří za svého života nezačali konat to, co je dobré. Ježíšovo evangelium není jen útěchyplná a slibná zvěst pro ubohé a chudé, ale i zcela vážná výstraha pro ty, kteří mají všechno kromě dobrotivé lásky. Aby se těm prvním mohlo dostat spravedlnosti, musí se jí dostat ve stejné míře i těm druhým. Mezi oběma je ovšem *nepřekročitelná propast.*

Ten, kdo mnoho vlastní, snadno upadá do omylu, že si může mnoho dovolovat. Kde se nejvíce *překrucuje a poskrvňuje nauka?* V zemích, které si zakládají na svém blahobytu. Právě ti, kteří *žijí zpučně na Sionu a bezstarostně na samařské hoře, kteří si hoví na divanech a jedí vybraná masa*, nejen že se netrápí nad *zkázou ubožáků*, ale jsou to právě oni, kdo nejvíce překrucují a tím poskrvňují Boží slovo, utvářejí si je k svému obrazu, aby si ospravedlnili svůj způsob života a oprávněnost svého blahobytu. Nárokují si nejvyšší možnou Boží shovívavost, a sami nemají pražádné pochopení pro chudáka.

Všimni si dobře, co o nich říká Pán ústy Abraháma: *Jestliže neposlouchají proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.* Je to stav největší duchovní bída: nechťejí ani naslouchat, protože nemají zájem dát se přesvědčit. Nejen jsou, ale přímo chtějí zůstat slepí k smutné skutečnosti, že jejich duše je pokryta ranami jak Lazarovo tělo.

Ale ty nechod kolem nich stejně netečně, jak chodil bohatec kolem ubožáka u svých dveří. Boj se situace, že by sis hověl v Božím domě, a neměl účinný soucit stejně tak s duchovní, jak i tělesnou nouzí všude kolem sebe. Nepřejídej se samolibě svou duchovností, vyjdi ze svých síní ošetřit rány, podat nuzným štědrě chléb a nápoj, dokud je ještě čas.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 14,7

1. čtení – Am 6,1a.4–7

Toto praví všemohoucí Pán: „Běda těm, kdo si zpučně žijí na Sioně, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jídají jehňata ze stáda, telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad zkázou Josefovou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jásot povalečů!“

2. čtení 1 Tim 6,11–16

Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře boj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizují: Uchovej nauku bez poskrvny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten příchod nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu patří čest a věčná moc! Amen.

Evangelium Lk 16,19–31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů, a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: ‚Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň koneček prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.‘ Abrahám však odpověděl: ‚Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi velká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.‘ Boháč řekl: ‚Prosím tě tedy, Otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.‘ Abrahám odpověděl: ‚Mají Mojžíše a proroky, ať je uposlechnou!‘ On však odporoval: ‚Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.‘ Odpověděl mu: ‚Jestliže neposlouchají Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘

Boží ekumena skrze Paní všech národů

Pravá ekumena – návrat do večeřadla –
z proslovu P. Pavla Marii Sigla v Amsterodamu
31. května 1998

My všichni jsme dnes vděční za obdivuhodnou zkušenost, co to znamená slavit Letnice spolu s Pannou Marií. Pravá Boží ekumena totiž znamená všechna náboženská společenství, všechna vyznání a odloučené církve, všechny národy přivést zpět do večeřadla, kde apoštolové, jedno srdce a jedna duše, shromáždění kolem Panny Marie prosili o příchod Ducha svatého.

A Paní zůstala se svými apoštolů, dokud nepřišel Duch svatý. Tak smí Paní přijít ke svým apoštolům a národům celého světa, aby jim znovu přinesla Ducha svatého. (Amst. posel. 31. května 1954)

Dnes je to opět Amsterodam, město eucharistického zázraku, kam nás Maria všechny svola. Z tohoto eucharistického

města a současně Babylonu učinil Bůh na konci 20. století město Mariino. A jako město **Paní všech národů** stává se také letničním městem a městem jednoty všech národů. Neboť tam, kde je Maria, je také její Snoubenec, Duch svatý.

Pochopte, proč přicházím jako Paní všech národů: abych ochránila všechny národy a přinesla jim Ducha svatého. (8. prosince 1952)

Amsterodam se stane centrem Paní všech národů. (10. května 1953) *Ona je schopná přivést všechny národy k jednotě. Ona může vytvořit ze všech národů jedno velké společenství.* (31. května 1955)

Sídlo Spojených národů je v New Yorku, ale skutečně spojené národy jsou dnes zde!

Druhé Letnice a amsterodamská poselství

Při pohledu na nové Letnice, při pohledu na pravý ekumenismus a jednotu všech národů není možno přehlížet význam amsterodamských poselství. Neboť právě sem přicházela Panna Maria po dobu 15 let, aby prosila z Boží vůle o prohlášení posledního velkého mariánského dogmatu, které nám teprve daruje nový příchod Ducha svatého. *Až bude vyhlášeno toto dogma, poslední dogma mariánských dějin, pak daruje Paní všech národů světu mír, skutečný mír.* (31. května 1954) *Věřte, že Duch svatý je blíže než kdykoliv předtím. Proste jménem Paní všech národů Otce, Syna a Ducha svatého, který nyní přijde ve větší míře než kdykoliv předtím.* (31. května 1955)

Boj

To se ale neobejde bez námahy a bez boje. Již před 40 lety popsala Matka Boží krutý boj, který bude sveden o toto dogma a který je nyní na konci devadesátých let zcela patrný. *Toto dogma bude velice odmítané.* (8. prosince 1952) *Oni, ti druzí, vás budou napadat.* (4. dubna 1954) A v dramatických slovech vyslovila proroctví: *Je to boj na život a na smrt, ale nakonec Duch zvítězí.* (23. května 1972)

Mírová akce ve světě

Protože Matka Boží věděla, že její záchranné dogma bude odmítáno a ostře napadáno, umožňuje mírumilovná Matka všem svým dětem, aby spolupracovaly na brzkém příchodu nového dogmatu, protože obsah tohoto dogmatu se týká bezprostředně všech lidí bez výjimky. Jak to dělá? Prosí každého člověka dobré vůle, aby postavil její obraz, co nejkrásněji ozdobený a korunovaný, uprostřed nás a aby všem bratřím a sestrám, ať již jsou věřící, nebo nevěřící, nabídl jako dar její modlitbu. Tento velkolepý a jednoduchý pastorační program je zcela mírumilovný a nemůže být nikým, žádnou mocí na světě zastaven.

Celosvětová akce – klíč k dogmatu

Šíření její modlitby a jejího obrazu nazývá Matka Boží »světovou akcí«. Mluví dokonce o »díle míru a vykoupení«. Protože když národy poznají skrze amsterodamský MILOSTNÝ OBRAZ Pannu Marii jako svou osobní Matku a budou se modlit její MODLITBU za seslání Ducha svatého, pak bude tato světová akce skutečně naším rozhodujícím přínosem k vyhlášení nového dogmatu, které přinese světu vytožený mír.

Klíčem ke konečnému triumfu Neposkvrněného Srdce Panny Marie je nové mariánské dogma. Ale klíčkem k tomuto dogmatu je Mariina světová akce.

Mariánská akce připravuje dogma

Již jednou bylo mariánské zjevení a rozšíření jejího obrazu a modlitby rozhodujícím přínosem věřících k vyhlášení nového dogmatu. Totiž tehdy, když se Matka Boží 1830 zjevila 21leté novicce Kateřině Labouré a přála si rozšiřování medailky Neposkvrněného počtí.

Když tato vizionářka umírala, byla již rozšířena celá jedna miliarda zázračných medajlek. Stovky milionů lidí ji nosily a v plné důvěře se modlily dosud neznámou modlitbu:

Ó Maria bez poskvrny počtá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.

A skutečně, již 24 roky po Mariině příchodu do Rue du Bac vyhlásil Pius IX. 1854 dogma o neposkvřeném početí.

Myslím, že to, co Bůh na počátku mariánské epochy způsobil skrze zázračnou medailku, nyní na vrcholu mariánské epochy může působit ještě mohutněji skrze celosvětové roz-

šíření obrazu a modlitby Paní všech národů.

Jestliže na zázračné medailce bylo ještě vidět hada, na milostném obrazu Spoluvykupitelky, Prostřednice a Přímlyvkyně již jej nevidíme. To má svůj hluboký význam: když Maria skrze trojí dogma triumfuje, je satan definitivně poražen.

Můžeme být přesvědčeni, že obraz milosrdného Ježíše, jak se zjevil bl. sestře Faustíně, a obraz Paní všech národů budou nejvýznamnější milostné obrazy na přelomu tisíciletí: milosrdný Pán všech národů a Paní všech národů, Vykupitel všech a Spoluvykupitelka.

Nová modlitba a nový obraz pro nové dogma, to vše nás přivede do nové epochy

Někdo z vás se může zeptat: Potřebujeme vůbec novou modlitbu a nový obraz, abychom jej přinesli všem národům? Nemáme již dost modliteb a dost mariánských obrazů? Nestačí to?

Všimněme si pozorně slov, jimiž sama Maria vysvětluje význam svého obrazu, neboť tento nový obraz má předcházet její nové dogma: *Pověz, že já chci být a budu Spoluvykupitelkou, Prostřednicí a Přímlyvkyní. Tento obraz má předcházet, tento obraz je třeba rozšiřovat.* (15. srpna 1951) *Musí být rozšířen do celého světa. Jeho smyslem je biblické vyjádření nového dogmatu. Proto jsem já sama dala tento obraz národům.* (8. prosince 1952)

Maria také vysvětluje, proč nás naučila novou modlitbu: *Je dána proto, aby vyprosila světu seslání pravého Ducha.* (20. září 1951) *Podle této modlitby Paní zachrání svět.* (10. května 1953) *Vy nevíte, jak mocná a významná je tato modlitba u Boha. On svou Matku vyslyší.* (31. května 1955)

(Pozn.: K dalším částem projevu se vrátíme v příštím čísle)

Svatý Václav – kníže pokory a zbožnosti

Václav se narodil okolo roku 907–908 Vratislavovi, knížeti z rodu Přemyslovců, a Drahomíře, pocházející z rodu Stodoranů, jako jejich první syn. Dítě bylo pokřtěno, podle tradice, jedním z Metodějových žáků. Po smrti svého otce (pravděpodobně r. 920–921) se měl ujmout jako nejstarší mužský potomek vlády v Čechách. Pro své mládí (asi 13 let) byl spolu se svým bratrem Boleslavem dán na vychování babičce Ludmile. Vláda byla dočasně svěřena jeho matce Drahomíře.

Václav byl znám svou zbožností, kterou mohl u Ludmily ještě více prohloubit. To však mnohým šlechticům příliš vadilo, než aby se s tím mohli smířit. I proto byla Ludmila zavražděna.

Když se Václav v 18 letech sám ujímá vlády, je mu zbožnost a častá návštěva Nejsvětější svátosti dobrým rádcem v jeho nezkušenosti. Nakonec o tom hovoří i mnohé zprávy z kronik a legendy. Václav pěšky navštěvoval, a to i v noci, chrámy, aby tam aspoň chvíli adoroval, a nosil pod královským šatem prostou žnící na důkaz zaslíbené čistoty. Ve službě Bohu byl tak horlivý, že denně Pánu přinášel připravenou oběť. V čas žní totiž v nočním tichu vycházel na svá pole a s nejménějším sluhou žal pšenici, kterou pak na ramenou nosil domů. Sám ji mlel na ručním mlýně, prosíval mouku a připravoval hostie. Také na vinici trhal hrozny, z nichž vlastníma rukama vytlačoval šťávu, kterou naléval do džbánů a nechával vyzrát, aby ji mohl ke mši svaté posílat do různých kostelů. Také často kněze oblékal k bohoslužbě a u oltáře jim posluhoval.

Těmito skutky přinášel sám sebe Bohu v oběť za lid jemu

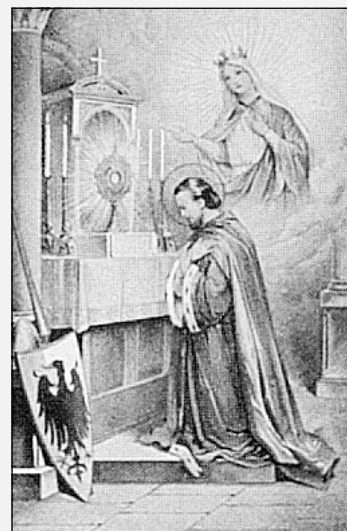
svěřený. A jednou měl tuto oběť dovršit prolitím krve – u chrámové brány. Jeho lidumilnost, laskavost a úcta k eucharistii byly velkým trnem v oku politickým odpůrcům a mocichtivým pánům, bratrem Boleslavem počínaje. Oni pak byli původci Václavova krvavého svědectví o lásce k Bohu a k lidem.

Brzy po mučednické smrti lid českého knížete začal uctívat jako světce. Jak známo, v 10. století ještě nebyla kanonizace vyhrazena papeži. Václav byl s jistotou prohlášen za svatého ke konci prvního tisíciletí, protože sakramentář z doby Oty III. (993–1002) a sv. Wolfganga, řezenského biskupa (972–994), oznamuje už na den 28. září svátek sv. Václava. Pro Čechy se světec stal národním hrdinou.

Jeho příklad září všem nástupcům až do našich dnů. Nezapomínal na své knížecí povinnosti a byl velmi rozhodný v každém jednání. Hlavním programem vlády prohlásil práci pro mír, který prosazoval především v zahraniční politice, když se snažil o střídná řešení mezinárodních neshod a konfliktů. Přitom věnoval zvláštní péči svému vojsku. Sám byl nucen na obranu své země několikrát tasit meč, aby stál v čele bojovníků. Blaho českých zemí mu leželo na srdci vždy a všude.

V dnešní době je Václav vzorem státníka a politika, který zůstává věrným ideálu křesťanství i tehdy, když má v ruce moc a slávu tohoto světa. Proseme ho, aby vedl náš národ k obnově mravního a duchovního života, který by byl zárukou pravého, smysluplného a šťastného lidství, jehož jediným cílem je Bůh.

-dd-

Josef Václav Sládek: SVATÝ VÁCLAVE

*Svatý Václave,
české kníže, slyš!
Hlasy k tobě pozvedáme
v nadehvězdou říš.*

*Tisíc tomu let,
cos byl kníže náš,
tobě byla řada věků
jako noční stráž.*

*Ale přes tvou zem
za těch tisíc let
vln jak mořem převalilo
všelikých se běd.*

*Ale tys je znal,
při svém lidu stál,
tys té země nezapomněl,
již jsi miloval.*

*V tísni duše své,
v číse hořkostech
jméno tvé za útočiště
měla na svých rtech.*

*V skvoucím brnění,
slávou zářící
v čele vojsk jels na svém koni
s černou orlicí.*

*Svatý Václave,
volá tě tvůj lid:
Vrat' své zemi požehnaní,
vrat' své zemi klid!*

*Vnucen-li však boj,
v září krvavé
bitvy ved', jaks dědy vodil,
svatý Václave!*

J. V. Sládek,
České písně

Církev práva, nebo církev lásky?

3. Základ a podstata právní církve

Při zdůvodňování své právní podstaty poukazuje Církev na přirozeně praktické argumenty, při čemž *právo* má za úkol uplatnit nejvyšší dobro *spravedlnosti*, která je pro člověka jako společenskou bytost nezbytná. Odvolává se tak na zásadu: *ubi societas, ibi ius* (kde je společnost, tam je právo). K uspořádání života ve společnosti je zcela nezbytné stanovit závazné povinnosti a práva. Ale Církev nezůstává pouze u tohoto přirozeného zdůvodnění svého práva. Je totiž jakožto »Boží lid« a »tělo Kristovo« – podle hlavních označení 2. vat. koncilu – společností svého druhu, tedy společností s nadpřirozeným životem z víry a z milosti, a to znamená také s životem v nadpřirozené lásce. Samo nadpřirozené dění, život víry a milosti, se nedá uchopit právně. Proto církevní právo, ačkoliv zná i »forum internum« (vnitřní svět), i když zcela jinak než světské právo, nezasahuje ve vlastním slova smyslu do vztahů člověka k Bohu. Ale vnější úkony, jimiž se uskutečňuje nadpřirozený život společnosti, jimiž se utváří a živí a vede k zdokonalení, musejí podléhat právnímu pořádku. Ten se však uplatňuje jen v nadpřirozeném, milostí podmíněném bytí Církve, nikoliv tedy jedině a nikoliv podstatně z tzv. přirozených důvodů.

Nejhlubším důvodem je spíše vtělení samého Boha, v němž se Boží Syn spojil s viditelným lidstvem a skrze něj chtěl zůstat spojen se společností věřících. Proto základ právní podstaty církevního práva je konec konců christologický, tzn. také Duchem Kristovým stanovený a k němu zaměře-

ný, a to i přes to, že může mít i jiná zdůvodnění.

Kristus, neviditelná Hlava Církve, vložil do ní viditelný řád, který slouží nadpřirozenému životu jednotlivců, ale prostřednictvím společnosti a jejího práva má přinášet Boží království. V tomto viditelném právním řádu má být vyjádřena vůle Zakladatele a zachován nadpřirozený život Církve, který je spjat s jeho vůlí. Z tohoto zřetele je církevní právo právem božským a také právem Zjevení a je výrazem víry Církve. To samozřejmě platí pouze pro jeho *nadpřirozeně zjevené jádro*, od kterého je třeba rozlišovat *ryze církevní právo*, které Církev také potřebuje ke své kázni a k uspořádání společného života. Tím vstupuje do celostního práva Církve poslušnost, která různým způsobem zařazuje kvalitativní význam jednotlivých právních norem podle jejich blízkosti k nadpřirozenému a zjevenému jádru Kristova zákona.

Pochopitelně v protikladu k jakémukoliv státnímu právu můžeme zvláště zřetelně rozpoznat božský charakter právní církve podle božsko-christologického základu. K tomuto nejzákladnějšímu jádru patří svátosti, hlásání nauky víry a dogmata.

O **svátostech** platí, že jsou pouze rozvinutím všezahmující svátosti Církve jako takové. Jako viditelná znamení, která zprostředkují Kristovu spásu a život, jsou podřízeny neměnným Božím normám, jako např. normě, že charakteristické svátostné znamení nemůže být nikdy zrušeno; že mezi všeobecným a svátostným kněžstvím je zásadní rozdíl; že do centra *svátostného Communio* v Eucharistii nemůže být připuštěn nikdo, kdo *nepřináleží* také k *viditelnému Communio*; že svátostně

dokonané manželství je nerozlučitelné, tedy všechny normy, které jsou dnes teoreticky i prakticky obcházeny.

Charakter božského práva vymezuje také **hlásání slova**, nutné pro spásu člověka. Takové hlásání nelze oprávněně provádět bez zvláštního Kristova zplnomocnění, které Církev uděluje svým oficiálním pověřením, jímž se hlasatel stává povoláním Kristovým svědkem. Způsoblost k hlásání slova tedy nezávisí od vyššího vzdělání moderního pastoračního referenta ve srovnání s tradicí, v níž vyrostli starší kněží, nýbrž od zplnomocnění Církve, která propůjčuje takovému hlásání autoritu Krista – Prostředníka. Jestliže jsou někde za určitých okolností připuštěni ke kázání laici, pak se tím ještě nestávají ani pastýři ani nositeli úřadu, protože charakter úřadu není dán úkolem, nýbrž svátostným svěcením.⁽²⁶⁾

Také v **dogmatech** ukazuje Církev svou spásně-právní strukturu zvláštním způsobem, což nekatolíci (a dnes už i katolíci) pokládají za takřka provokaci; neboť nakolik má dogma svůj spásonosný obsah a božskou pravdu vyjádřenou ve formulaci, tedy ve slovu Církve, natolik má přece také v sobě božský charakter.⁽²⁷⁾ Vystupuje tedy jako závazný zákon a vyžaduje přijetí vírou a vyznáním a při svém odmítnutí s sebou nese také právní sankce.

Na tomto místě se Církev dostává zdánlivě oprávněných výtek, jako by dogmata měla donucovací charakter, a tím také ve smyslu R. Sohma a J. Kleina jako by upadala celá právní církev do totalitarismu.⁽²⁸⁾ Na to je možno odpovědět, že dogma a církevní právo, které jsou zcela jiného charakteru než státní právo, skutečně vyžadují vnitřní ztotožnění člověka, apelují na lidskou osobu a její svědomí. A přece se toto všechno odehrává s respektováním svobody člověka a svobody víry.

Je tu jen třeba udělat a zachovat jeden jemný rozdíl s velkými důsledky: víra je *ve svém původu* svobodná, stejně jako zůstává svobodný z toho vyplývající vstup do společnosti víry. Žádný z těchto kroků není stanoven nebo vynucen právem. Když už však jednou člověk svobodně a zásadně přijme Boží pravdu a tím se spojí se společenstvím Církve, musí být důsledný, pokud jde o zákonitost tohoto společenství i pokud jde o nové dogma, a to na základě jednou zvoleného zásadního přesvědčení. Když tak neučiní, ale chce zůstat členem společenství víry, musí přijmout sankce, o kterých také v podstatě od začátku věděl. Jestliže to odmítá, může být ze společenství vyloučen, nebo se od něho, jak říká Pius XII., sám odlučuje.⁽²⁹⁾ Tuto poslední svobodu mu nikdo neodnímá. Jen jedno je nemožné a vnitřně nesmiřitelné: vzdát se víry a zůstat ve společenství, nebo chtít společenství reformovat podle své soukromé nevěry.

Tak je možno vnímat dogma jako příklad podstatné složky práva církve, práva ve víře a pro víru. Věřící v tom nemůže vidět žádné donucení, nýbrž výraz závazku, který má úřad Církve pro ochranu víry a který dnes není dostatečně uznáván a přijímán. To je důvod, proč se mohou věřící domáhat uplatnění božského práva prostřednictvím autority Církve.

Po tomto stručném nárysu podstatných rysů církevního práva můžeme konečně hledat bližší odpověď na otázku po vztahu práva a lásky, na vztah mezi církví práva a církví lásky.

4. Právo a láska v Církví

Uvedená zjištění nám především umožňují dojít k závěru, že rozdíl mezi církevním právem a světským právem je třeba vnímat jako *nikoliv nepodstatný*. Církevní právo, které slouží spásě člověka v duchov-

ním společenství a má svou pneumatologickou dimenzi, je tudíž duchovním právem, které oslovuje mravní bytost člověka zcela jinak než státní právo. Státní právo sice také působí na vnitřní svědomí a jeho nastavení u lidské osoby, ale církevní právo, především ve svém zjeveném jádru, sahá mnohem hlouběji do lidské osobnosti a postihuje lidský život vnitřně. Jeho normy sice nemohou samy o sobě produkovat nadpřirozený život a způsobit spásu, ale nabízejí pro to předpoklady a podmínky, aby se ve společenství rozvíjel život spásy. Jako vnější podmínky jsou tyto normy zaměřeny výlučně na spásu člověka, jak to možno zvláště názorně vidět na svátosti smíření a svátosti manželství, a i když tyto normy mohou být jednotlivému člověku v kritickém případě nepříjemně zatěžující, jsou pro společenství uzdravující. Jelikož právní normy jsou zaměřeny ke spásě člověka, mají tím vztah k nadpřirozené lásce.

Nakolik se církevní právo rozhodujícím způsobem obrací k mravní osobnosti člověka, osvědčuje při svém použití a provádění ve srovnání se státním právem odlišné rysy. Jeden z podstatných rozdílů spočívá v tom, že Církev nezná a neuplatňuje žádné vnější donucení, nýbrž počítá pouze s vnitřním závazkem; dále uplatňuje Církev při použití zákona také zmírňující »kanonická zlevnění«, jako je uplatňování dispencí, privilegií a omilostnění, a to přímo v samotném právu. Tím dokládá duchovní charakter svého práva.⁽³⁰⁾ To se projevuje především v trestním právu, jehož normy jsou zaměřeny na zlepšení skrze vnitřní zřetel. Jak velice zde Církev respektuje svobodu a osobní důstojnost člověka a křesťana, je zřejmé z charakteristické okolnosti, že neuznává a nepřiznává žádný trest tam, kde není zřejmá

vina a provinění. Tak mohou sice nastat případy plné napětí, ve kterých sice jinak církev uděluje sankci, nebo sankce nastupuje automaticky, ale takový trest nakonec není uplatněn, jestliže dotyčný člověk jednal v dobrém vědomí.

Tento rys duchovního práva a jeho uplatňování vede přímo k otázce, jaký vztah má Církev k lásce a jak si stojí navzájem církev práva a církev lásky. Ve světle výpovědí o duchovním charakteru církevního práva můžeme především konstatovat, že alternativa, anebo dokonce protiklad mezi církví práva a církví lásky je vlastně nesutečný a chybný. Jelikož spravedlnost a láska jsou mravní ctnosti, nemohou si již podle měřítek přirozeného myšlení odporovat. Proto ani uvedené příklady používané v boji proti církví práva ve jménu církve lásky nemohou prokázat, že láska může nahradit nebo potlačit právo, ani že by božské ustanovení lásky mohlo existovat bez božského práva.

Současně však z druhé strany není možno dospět ani k opaku a přivést právo a lásku do takové blízkosti, že by nakonec splynuly. Úplný soulad mezi láskou a spravedlností, zvláště pak mezi milosrdenstvím a spravedlností, je možný pouze u Boha; vysvětlení tohoto souladu nám však působí velké myšlenkové potíže, takže jsme si dnes, podobně jako v problematice práva, zvykli nechat zcela vyloučit Boží spravedlnost ve prospěch Boží lásky, což musí vést k omylům s těžkými následky pro duchovní život.

Jestliže je však identifikace obou těchto oblastí ve vztahu k Bohu *obtížná*, pak ve vztahu k lidským poměrům je *nemožná*. Úkony práva a úkony lásky jsou ve své podstatě něco zcela odlišného: Právo se uplatňuje s ohledem na lidskou slabost, láska vzniká na základě lidské, Boží milostí pozvednuté dobro-

ty; právo musí být uplatněno s ohledem na viditelnost toho, co je lidské, i když se to týká nitra, láska vzniká v nitru a vystupuje navenek; právo zjednává mezilidský řád a nezasahuje přímo do osobního vztahu k Bohu, zatímco láska působí pouze ve vnitřním vztahu k Bohu a k bližnímu; právo je určeno pouze pro časnost člověka, láska bude trvat navěky (podle 1 Kor 13, 13). Tak je mezi nimi rozestup, který nemůže být překonán, takže hranice práva jsou pro nás zřejmé a někteří je vnímají jako tvrdé.

Ale přes tento rozestup mezi nimi jde zde i spojení, které je možno interpretovat jako zaměření práva na lásku, jako otevřenost Duchu svatému. V Církvi se toto zaměření orientuje na uzdravující nadpřirozenou lásku. Právě pro ni představuje právo vnější opory, základnu a ukazatele směru. Právo nemá cíl samo v sobě, nýbrž ve skutečnosti spásy, která je ve své hloubce božskou láskou. Proto nestojí právo a láska v Církvi zásadně nikdy proti sobě, nýbrž zůstávají ve vnitřním vzájemném vztahu. Láska tedy nemůže v Církvi zbavit lidi řádu a práva, i když podle sv. Pavla je a zůstane *největší* mezi všemi dobry (1 Kor 13, 13).

Překlad -Iš-

Poznámky:

⁽²⁶⁾ Instrukce o některých otázkách spolupráce laiků při kněžské službě, 15. 8. 1977, č. 1–4.

⁽²⁷⁾ Obširněji viz G. May: Kirchenrecht und Kirchenwissenschaft, München 1966.

⁽²⁸⁾ Příkladem nepochopitelně mylného pojetí je J. Schulz, který nechápe, že dogma má také charakter vyznání, chvály a oslavy Boha (viz J. Schulz: Bekenntnis statt Dogma. Kriterien der Verbindlichkeit christlicher Lehre, 78 Freiburg 1996, s. 238nn.

⁽²⁹⁾ Encyklika *Mystici Corporis*, 29. června 1943.

⁽³⁰⁾ srov. W. Aymans – Kl. Mörsdorf: Kanonisches Recht, Paderborn 1991, s. 38.

110. VÝROČÍ ZALOŽENÍ KONGREGACE PETRINŮ

České Budějovice: Vránci oslav 110. výročí založení Kongregace bratří Nejsvětější svátosti (petrinů) a 100. výročí zahájení stavby kostela Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích zde celebrouval mši apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa v úterý 15. září v 16.00 hodin.

Základní kámen chrámu byl posvěcen tehdejším českobudějovickým biskupem Martinem Josefem Říhou 21. srpna 1898.

Kongregaci založil P. Václav Klement Petr (narozen 1856 v Sušici; zemřel 1901) po poradě s biskupem 8. září 1888. Bratři zřídili internát, ve kterém se věnovali výchově a vzdělání chlapců ještě před nástupem do semináře. Dále působili v duchovní správě na poutním místě Svätý Kámen u Rychnova nad Malší, vedli internát pro chlapce ve Vídni a ujali se i duchovní správy v Klatovech. Na statku ve Volšovech u Sušice zřídili sirotčinec, který vedly Školské sestry de Notre Dame. Po 2. světové válce založili petrini v Písku dům pro pozdní kněžská povolání. Další dům spravovala kongregace v Bruntále. Chlapci a mladí muži zde měli možnost získat maturitu, která jim umožnila pokračování v dalším studiu. V období komunistické totality prožívala kongregace období nuceného útlumu.

Po r. 1989 se petrini podíleli na založení Biskupského gymnázia v Brně a ujali se zde duchovní správy v kostele sv. Marie Magdalény. Vrátili se i do Písku, kde působí při kostele sv. Kříže. V r. 1994 zde otevřeli internát pro studenty píseckých škol. V Českých Budějovicích mají v současné době noviciát a klerikát.

ČBK

Úmysl všeobecný:

AŽ KŘESŤANÉ POZNÁVAJÍ PŮSOBNÍ DUCHA SVATÉHO TAK, ŽE POZNAJÍ „ZÁRODKY SLOVA“ VŠUDE, KDE JE LZE NALÉZT.

Církev nepřestala od II. vat. koncilu rozvíjet a upřesňovat nauku o mezináboženském dialogu. Svě přesvědčení vyjádřila v prohlášení NOSTRA AETATE – o postoji k mimokřesťanským náboženstvím. V tomto svém přesvědčení se opírá o nauku prvotních Otců.

Na začátku 3. století hovoří mučedník Justin o zárodcích („semina“), které rozsévá Logos-Slovo v náboženstvích celého světa. Tyto zárodky Slova dosahují svého naplnění ve VTĚLENÍ. Pro Irenea je Syn – viditelné zjevení Otce – nějakým způsobem zřejmý „od počátku“. Avšak vtělením nastupuje něco zcela nového.

Z toho vyplývá, že Bůh se zjevoval už před křesťanstvím a mimo křesťanství, i když způsobem skrytým. Toto zjevování Slova je ovšem jen nástinem plného zjevení v Ježíši Kristu. Z tohoto přesvědčení církve plyne, že i jiná náboženství v sobě obsahují zárodky Slova, i když nerozvinuté, neboť v sobě obsahují „prvky, které jsou pravdivé a dobré“.

Všeobecnost spásného Kristova díla je vnitřně vázána na působení Ducha svatého. A tento Duch uzpůsobuje křesťany, aby odhalili zárodky Slova, tj. přítomnost Kristovu, skrytou sice, ale reálnou, v jiných náboženských tradicích, kulturách a národech. Sv. Justin říká, že „zárodky (semina) Slova jsou zasety v celém lidském rodu a můžeme objevit Boží obraz ve všem, i když zahalený, a někdy i pokřivený“ (2 Apol. 8, 1).

II. vat. koncil říká ve dogmatické konstituci Lumen gentium – o církvi: „Každý zlomek pravdy a milosti, který možno nalézt i u pohanů jako skrytou Boží přítomnost, církev očisťuje od příměsků zla a tak jej

obrací k svému původci, Kristu, který vyvrací nadvládu ďáblu a zahání všelikou zlobu hříšců. A tak všechno to, co je možno nalézt dobrého v srdci a mysli lidí, anebo v náboženských obřadech a ve vlastní kultuře národů, nejen že nepřichází nazmar, nýbrž bývá očisťováno, povzneseno a zdokonaleno k oslavě Boží, k zahanbení ďábla a k štěstí lidí“ (AG 9: viz také LG 17). „Ba i lidé, kteří dosud nepřijali evangelium, jsou různými způsoby zaměřeni k Božímu lidu... Cokoli dobrého a pravdivého se u nich nachází, církev se na to dívá jako na přípravu pro evangelium a jako na dar od toho, který osvěcuje každého člověka, aby konečně měl život“ (LG 16).

Papež Jan Pavel II. říká v encyklice Redemptoris missio: „V Kristu volá Bůh k sobě všechny národy a chce jim sdělit plnost svého zjevení a své lásky. Zpřítomňuje se různým způsobem, a to ne pouze jednotlivcům, ale též národům v bohatství jejich spirituality, která nalézá v náboženstvích svůj přednostní a podstatný výraz, i když obsahují „mezery, nedokonalosti a bludy“ (RM 55). Dialog mezi různými náboženstvími je součástí poslání církve k hlásání evangelia. „Dialog nevzniká z taktiky nebo ze sobeckého zájmu, ale má důvody, požadavky a důstojnost svého druhu. Vzniká z hlubokého respektu před vším, co způsobil v člověku Duch, který vane, kam chce. V něm se snaží církev objevit „semena Slova“ a „paprsky pravdy“, které osvěcují všechny lidi – semena a paprsky, které se nacházejí v osobách a náboženských tradicích lidstva. Dialog je založen na naději a lásce a přináší plody v Duchu“ (RM 56).

Papež Pavel VI. ve své exhortaci Evangelium nuntiandi hovoří ve stejném duchu: „Církev (nekřesťanská náboženství) respektuje a váží si jich... V těchto náboženstvích je skryta i odezva celých tisíciletí hledání Boha, hledání dosud neukojeného, ale mnohdy tak upřímného a opravdového... a která učila celá lidská pokolení vzývat Boha. Jsou v nich rovněž rozesety nespočetné zárodky Božího slova a mohou se stát základem pro opravdovou evangelizační přípravu, abychom použili výstižného výrazu II. vat. koncilu, který je převzal od Eusebia Cesarejského“ (EN 53).

Co bylo dosud řečeno, neuменьšuje povinnost hlásat Krista, který je cesta, pravda a život. „Skutečnost, že členové jiných náboženství obdrží Boží milost i mimo normální cestu, kterou určil Kristus, a mohou být Kristem spaseni, neruší výzvu k víře a ke křtu, které Bůh chce pro všechny národy... Dialog musí být veden a realizován v přesvědčení, že církev je vlastní cestou spásy a že jedině ona sama má plnost prostředků spásy“ (RM 55). Modleme se tedy, aby křesťané poznávali působení Ducha sv. tak, že uvidí zárodky Slova všude, kde je lze nalézt.

Úmysly misijní:

AŽ SE DEN MISIÍ PŘEDKLÁDÁ A CHÁPE JAKO DUCHOVNÍ A HMOTNÁ SOLIDARITA S MISIEMI NA CELÉM SVĚTĚ.

V encyklice Redemptoris missio – o stálé platnosti misijního poslání, píše Jan Pavel II.: „Místní církve se otvírají setkání, dialogu a spolupráci se členy jiných křesťanských církví a náboženství. Především se objevuje nové povědomí: misijní poslání platí pro všechny křesťany, pro všechny diecéze a farnosti, pro církevní instituty a společenství“ (RM 2).

Zdá se však, že v posledních letech jako by ochabovalo vědomí vlastního poslání hlásat evangelium u pohanských národů. Vnější i vnitřní potíže ochromily misijní rozmach. V dějinách církve bylo však plnění misijního poslání znamením její životní síly. Opouštění tohoto poslání bylo naopak znamením krize víry.

„A přesto se někteří táží, také při pohledu na změny v moderním světě a rozšíření nových teologických idejí: Je misie mezi nekřesťany ještě aktuální? Bude nahrazena dialogem mezi jednotlivými náboženstvími? Není snad podpora ve sféře humanity postačujícím úkolem? Nevylučuje úcta ke

svědomí a svobodě každý pokus o konverzi? Nemůže být člověk zachráněn v každém náboženství? Proč tedy misie?“ (RM 4) Hle, otázky dneška!

Proti tomu stojí, co říkáme ve Věřím: „On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“ Spása má tedy svůj základ v události vykoupení. Toto poslání je možno chápat pouze očima víry, protože na víře je založena.

Jan Pavel II. nám připomíná, že: „Počet těch, kteří Krista neznají a nepatří k církvi, stále roste: od konce koncilu se skoro zdvojnásobil. Tento nesmírný počet lidí je milován Otcem, který pro ně poslal svého Syna: naléhavost misíí v jejich prospěch je tedy jasná“ (RM 3).

Poslání, které Kristus Vykupitel svěřil církvi, je ještě daleko od svého cíle. To je důvod, proč církev zve všechny, aby pomáhali misijnímu dílu modlitbou, slovem, činem, podporou. Je to naléhavá nutnost křesťanské generace na cestě k novému tisíciletí.

Úmysly národní:

AŽ MLADÍ KŘESŤANÉ ROZPOZNAVÁJÍ SVÉ POVOLÁNÍ PRO ÚLOHU UČITELŮ A VYCHOVATELŮ A JSOU MU PŘES VŠECHNY OBTÍŽE VĚRNÍ.

Škola je nepochybně vedle rodičů základním činitelem při výchově člověka. Zprostředkovává především vědomosti. Srdce a svědomí, čestnost a pravda, jsou často bohužel mimo oblast školního působení. A tak vytváření osobnosti, rozlišování mezi dobrem a zlem, zušlechtování svědomí a citu zůstává na rodičích a na těch, kdo vyučují náboženství.

Dřívější škola nedala svým žákům do hlavy tolik, co dnešní. Avšak naučila je kromě psaní a násobilky také tomu, že je třeba zdravit starší lidi, že je třeba uvolnit místo babičce či dědečkovi ve vlaku nebo v autobuse, že se nesmí nikomu posmívat, že se nemá krást, lhát, a mnoha jiným věcem, které jsou pro život potřebné. Dnes se mnozí vyučující o to příliš nestarají a rodiče na to „nemají čas“. Důsledky se dostaví. A znovu objevujeme Ameriku. V Anglii přišli po otřesných událostech mezi školáky na to, že je třeba učit děti ve školách rozoznávat dobré od zlého a co mají dělat a co dělat nesmějí. Dr. N. Tate byl pověřen, aby pro to vypracoval školní osnovy.

Ovšem škola sama ani školní osnovy nic neudělají. Musí to zvládnout učitelé a vychovatelé a zde bývá také problém. Nermalou roli hraje také feminizace školství.

Před nedávnem se obrátil jeden časopis na salesiána P. Dr. Josefa Šplíchala z odboru vysokých škol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Položili mu otázku: „Co považujete za největší problém našeho školství?“ Odpověděl: „Nedostatek dobrých učitelů. Takových, kteří nejsou jen autoritami v oblasti znalostí a jejich předávání, ale skutečnými osobnostmi. To znamená, že

dovedou nejen učit, ale i vychovávat, což není možné pouze slovy.“

Je to palčivý problém zvláště proto, že základy výchovy nejsou tam, kde by přirozeně měly být – tedy v rodině. I křesťanští rodiče se často zbavují úkolu výchovy a přenechávají ho škole. To se týká i tak intimních informací, jako je lidská sexualita apod. Spolupráce školy a rodiny není snadná, protože velmi často samotným rodičům výchova chybí.

Vraťme se však k tomu, jak mít, případně získat dobré učitele. Považuji za velmi potřebné, aby mladí křesťané slyšeli nebo v sobě rozpoznali hlas učitelského povolání. Současné pedagogické fakulty plní a budou schopny plnit úkol vychovávat a rozvíjet toto učitelské povolání pouze částečně. Velmi užitečná by byla spolupráce teologických a pedagogických fakult, která v omezené míře již existuje na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích a na Univerzitě palackého v Olomouci.

V čem konkrétně spočívá? Posluchači jedné fakulty mají možnost studovat jiný obor na fakultě druhé. Učitelé náboženství, kteří zároveň vystudují třeba matematiku, češtinu nebo cizí jazyky, budou mít autoritu. Žáci od nich přijmou náboženskou nauku s větší vážností.

Nezapomínejme, že ti, kteří se dnes vzdělávají na pedagogických (teologických) fakultách, budou působit jako učitelé (kněží) ještě v roce 2030 – 2040 a ovlivňovat duchovní klima příštích generací.

Vidíme tedy důležitost říjnového úmyslu našich biskupů, abychom se modlili za nové učitele a vychovatele.

A. Holas SJ

Dobré Srdce Ježíšovo

Chci Tě, Ježíši, oslovovat jménem nade všechna jména, to je slovem Dobrý. Jsi Dobro a Tvé Srdce je nevyslovitelně dobré, neboť Ty jediný nosíš jméno Dobra.

Dobro znamená milovat a činit dobře. Avšak Ty nejsi dobrý tak, jak jsou dobří andělé a svatí, ba ani jak byla dobrá Tvá Matka Maria, kterou také oslovujeme jako „předobrotivou“. Ty jsi dobrý svou podstatou, svou přirozeností. Ty jsi věčná podstata Dobra, který jsi a stále budeš a neznáš úbytku a ani se nemůžeš obohatit jiným dobrem. Ty jsi Dobro nekonečné a vyléváš všechno dobro na nebe i na zemi.

Nyní, Ježíši, myslím na podivuhodný plán, který máš se mnou. Písmo říká, že jsi mě stvořil ke svému obrazu a podobě. K obrazu a podobnosti své podstaty Dobra. To chce, Ježíši, říci, že mám podíl na Tvé přirozenosti dobra a že mám v sobě odrážet dobro a jen dobro a nikdy zlo.

Ježíši, chápu vznešený úkol, který svěruješ mému pozemskému bytí: stávat se stále „lepší“ podle Tvého obrazu a podoby. Mám dospět k tomu, abych celým svým srdcem, myšlením a konáním vyzařoval dobro. Mám se v čase stát prodloužením Tebe, věčného a nekonečného Dobra. Ježíši, nyní chápu, co to znamená, být nazván dítětem Božím či dítětem Světla, což je totéž. Sv. Pavel říká jasně: „Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je čestné, co je správné, co je nevinné, co je milé, co dělá dobrou pověst, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chválu“ (Filip. 4,8).

Hle, co to znamená, mít dobré srdce podle Tvého obrazu a ke Tvé podobě.

Carlo Colonna SI

Věrnost Duchu svatému

(Dokončení z minulého čísla)

3. Přijmout pokorně milosti přítomnosti Ducha svatého

Duch svatý se nám daruje skrze svá vnuknutí a svou plnou moc. Daruje se nám však také skrze milost své přítomnosti, milost spojení. Když jsem mohl žít dvacet let s tělesně postiženými, poznal jsem, že tato milost přítomnosti Ducha svatého a sjednocení s ním byla darována velmi často těm nejchudším, a to velmi skrytým způsobem. Je možno konstatovat, že v životě duševně postižených je Bůh zvláštním způsobem silně přítomen. Kdykoliv někdo z nich je s námi, cítíme, že je zde také Bůh. Je v nich mimořádná Boží přítomnost.

Milost pokory a chudoby jsou nezbytně nutné k tomu, aby se Duch svatý mohl darovat nějaké osobě. Duch svatý může darovat svá vnuknutí nějakému teologu nebo nějakému aktivnímu člověku, ale je to něco zcela jiného, když daruje svou přítomnost. Společensví je zcela proměněno, jsou-li v něm dva nebo tři chudí, v každém ohledu velmi chudí, zvláště chudí duchem, vnitřní chudobou. Tato chudoba se dostaví tehdy, když darujeme Bohu své milující »já«, aby on naše já zlomil. Chudé jsou osoby, které žijí s Ježíšem v Duchu svatém. Jedině tak vyzařují a dávají určitý druh jeho přítomnosti. Někdy je k tomu třeba pokory, aby člověk byl pro Ducha svatého použitelný k vyhledávání malých a chudých duší. Ježíš přišel, aby nám řekl zcela jasně: Bůh je Bohem chudých a malých.

Milosti přítomnosti Ducha jsou ty nejhlubší milosti. V Je-

žíšově náboženství není na počátku dialog. Všechno začíná přítomností, všechno začíná drahocenným darem, kterým Bůh proměňuje naše bytí. Teprve pak můžeme začít vést dialog.

Snad jste již udělali tu zkušenost, že při setkání s opravdovým Božím přítelem jste museli mít nejdříve tu prostotu, abyste se spolu tiše pomodlili, dříve než jste začali spolu rozmlouvat. To pak následný rozhovor zcela promění. Často odpovídá Duch svatý, při čemž oba zahluje svou pravou přítomností, a získá se tak mnoho času. Když naopak každý chce mluvit ze sebe, pokouší se o něco, čím by se rozhovor rozvinul. Člověk se mylí a začne jiný pokus a opět se nepodaří navázat pravý kontakt. Když však se prostě začne modlitbou, Bůh zpravidla ihned naváže kontakt, protože se modlíme s Ježíšem jako se sourozencem. V tom spočívá právě křesťanské společensví.

Pak Duch svatý přiměje jednoho, aby začal mluvit, a rozhovor je stále hlubší, i když je snad kratší, protože partneři vstoupili spolu do společensví.

Vzájemná jednota

Aby se utvořil opravdový vztah mezi nemocným a lékařem, mezi učitelem a žákem, je třeba nejdříve důvěry, a to je první předpoklad pro lásku. Říkal jsem vždy mladým lidem, kteří se připravují na manželství: »Vždy, když se vám zdá, že mezi vámi může dojít k neshodě, začněte se prostě modlit. Nepokoušejte se nejdříve mluvit, vysvětlovat, nýbrž pokuste se v modlitbě vidět, co od vás Bůh chce.« Když se disku-

tuje, je to vždy konkurence dvou »já«. Mezi dvěma »já« není možná skutečná jednota lásky. Můžeme se však spojit v Duchu svatém. Duch svatý vytvoří mezilidský vztah, zatímco jinak se dvě »já« pokoušejí o setkání. Každé se drží svého a chtělo by vytvořit co nejharmoničtější vztah, ale nemohou se ve skutečnosti nikdy doopravdy setkat.

Milosti přítomnosti Ducha svatého jsou milosti, skrze které nám Bůh dává na srozuměnou, že je v nás osoba, která je hlubší než naše »já«. Dává nám na srozuměnou, že jsme ve skutečnosti mnohem lepší, než si myslíme: byli jsem rozladěni sami ze sebe, byli jsme zbaveni odvahy, a tu nám Duch svatý zcela něžně svou přítomností v nás dává poznat, že jsme hluboce milováni. Jako kdyby nám činil výčitku: »Nemiluješ se dostatečně, musíš se milovat tak, jak tě miluje Bůh. To, co ti hluboce vyčítám, je, že sám sebe dostatečně doopravdy nemiluješ. Já jsem tě stvořil a já tě miluji...«

Když dvě osoby žijí spolu v milosti přítomnosti Ducha svatého, mění se zcela jejich vztah. Možná, že navenek jsou vidět jen ty věci, které je navzájem rozdělují: mají různá pojetí, různý věk, liší se v mnoha věcech, ale v hloubce je může Duch svatý velice sjednocovat.

Naše pravá osobnost

Když Duch svatý zaujme naši bytost, dá nám pochopit velké tajemství lidské přirozenosti: Bůh nás stvořil a plně nás zaopatřil. Nejsme především subjekty. Jsme nejdříve osoby, které svou skutečnou osobnost mohou najít jen ve vztahu ke třem božským osobám, Otci, Synu a Duchu svatému. Pak jsou osoby skutečně přítomné a transparentní.

To je velice důležité ve velkém společensví. Někdy se říká, že společensví by nemělo být příliš velké, protože pak by se mohlo stát lhostejným a těžkopádným. To není tak docela pravda: Společensví není nikdy velké, když se skládá ze skutečných lidí, lidí, kteří obdarovávají Boží přítomností. Pravá Boží přítomnost, která přichází od Ducha svatého, probouzí srdce a dává jim novou důvěru a lásku. Skutečně vyžaduje velké společensví více pokory než malé. Bůh v něm může svést dohromady lidi velmi rozdílné. Jsou-li to však praví lidé, kteří nejednají jen podle svého »já«, nýbrž podle vůle Ducha, udělají z tohoto společensví zářící svědectví. Nestačí, že společensví je plně života a vnějších nápadů, musí především darovat Boží přítomnost.

Jen Duch svatý může darovat milost Boží přítomnosti. Nezávislá se prací, ale modlitbou a obětí. Je to milost, která je dána těm nejmenším z nejmenších a snad také těm, kteří nejvíce trpí. Neboť často je darována teprve tehdy, když je »já« zlomeno a člověk projde různými druhy úzkostí. Když se podíváme dobře do rodin, zpozorujeme, že jsou to právě ti zcela malí a nemocní, kteří rodině nejvíce prospívají, a nikoliv mladí, kteří o sobě dávají nejhlasilitěji vědět, ale rodinnou atmosféru velmi zatěžují. Jen se podívejme, jak se mění duch rodiny příchodem nového dítěte. Nikdo neví jak, ale již s jeho přítomností je darováno rodině teplo a intimita. Totéž platí o těžce nemocných a umírajcích.

Musíme Ducha svatého stále naléhavě prosit, aby daroval nám i našim společensvím milost své přítomnosti, která teprve dá vystoupit naší pravé bytosti.

Přel. -Iš-

Heřman Josef

Vilém Hünermann

X.

„Hrají si na válku s Turky v Martinské ulici. Napůl vyhořelá školní budova je turecká pevnost, tam sídlí sultán. Sultánem je Štěpán z ulice u Saského dvora. Má v ruce křivý dřevěný klacek jako šavli a prostěradlo kolem hlavy. Když jsem šla okolo, nabízel mi, že mohu být sultánovou ženou, na to jsem neměla čas, protože jsem spěchala sem k tobě. A ti ostatní – Albert od brány Tří králů, Petr z ulice Nebeské říše a Arnold ze Slepíčího trhu – házeli po sultánovi ohořelou řepou, kterou našli pod sutinami na Zelném trhu.“

„A co sultán?“ ptal se napjatě Heřman.

„No, sultán sedí na zuhelnatělém sudu a nechává za sebe bojovat své Saracény. Ti házejí křesťanům na hlavy kamení. To jsou ale darebáci!“

„Ach, kdybych tak u toho mohl být!“ povzdechl si Heřman. „Mami, já myslím, že už jsem zdravý. Už mohu vstát?“ – „Ne, Heřmane, musíš ještě zůstat pár dní ležet. Potom už budeš opravdu zdravý,“ odpověděla maminka. „Trošku trpělivosti bys mohl mít!“

„Ta trpělivost!“ vzdychl Heřman. „Trpělivost je nejtěžší ctnost. Ale ty, Markéto, běž a řekni křesťanům, že se mají proplížit Gajerovou ulicí, tam určitě Saraceni nepostavili žád-

né strážce. Pak ať projdou prasečím chlívkem u školníka a zadním vchodem do školy. Tak budou mít sultána v pasti. Honem jim to běž říct!“

„Už běžím, Josefe!“ odpovědělo děvče spěšně a proklouzlo se dveřmi.

„Proč ti pořád Markéta říká Josefe?“ ptala se maminka.

„Jo, mami, to je tajemství!“ odpověděl váhavě Heřman.

„Tajemství i před vlastní mámou?“ vyzvídala překvapeně paní Marie.

„No, ty bys to mohla vědět, ale nesmíš to nikomu říct!“ A pak vyprávěl Heřman své mamince svoje malé dětské tajemství.

„No, potom musíš přece tvoji křesťané ty Saracény a sultána obrátit, a ne porazit v boji!“ smála se matka.

„No určitě,“ řekl přemýšlivě Heřman, „ale na to jsem nemyslel. Kromě toho je Štěpán z ulice u Saského dvora už pokřtěný. Vůbec mu neuškodí, když schytá také pár ran řepou po hlavě.“

A tím byl složitý problém této křížové výpravy vyřešen. Chvilí ještě Heřman poslouchal hluk přicházející z ulice. Pak klidně usnul.

Když Markéta o hodinu později přiběhla zvěstovat Heřmanovi zprávu, že křesťané zvítězili, když skutečně přes prasečí chlívky napadli sultána, dala paní Marie prst před ústa:

„Tiše, dítě, on spí!“

„Křesťané zvítězili!“ šeptala Markéta spícímu do ucha. A Heřman se ze sna usmál.

Paní Marie se posadila na kraj postele u spícího Heřmana a dlouho přemýšlela, co to může znamenat, když si chlapec vybral jméno Josef, a proč, ať spí či bdí, mluví něco o kříži nad plameny. A jedno tušení se jí

ozývalo v duši: že její dítě Bůh vyvolil k velké milosti a díky tomu k mnohému utrpení.

BOJ O OSLA

Reinald z Dasselu, arcibiskup kolínský a kancléř velkého císaře Fridricha Barbarosy, seděl den před Vánocemi roku 1162 v mohutném křesle své pracovny v novém arcibiskupském paláci, který nechal vystavět vedle staré brány. Před ním stál v uctivém postoji fojt Gerhard, kterému náležel dozor nad biskupskými statky.

„V posledních týdnech jsem si prohlížel pokladnu a hospodaření,“ začal s nezvyklým klidem biskup. „Také jsem si nechal předložit účty od vašich rychtářů, pane Gerharde. Co myslíte, že jsem tam mohl najít, pane Gerharde?“ „Doufám, že jste vše našel v pořádku, velectěný pane,“ koktal fojt.

„Takže vy doufáte!“ zasmál se Reinald z Dasselu zlostně. „Chci vám říci, co jsem našel.“ Pomalu se biskup zvedl z vyřezávaného křesla, udělal pár kroků po místnosti a přišel až těsně k panu Gerharde. Jako hrom náhle zesílil jeho hlas: „Našel jsem lotrovské hospodářství. Moji páni rychtáři si pěstovali vlastní břiška a odírali sedláky. Pole a úrodu strčili svými zlodějiny židům, kteří jim plnili jejich stále prázdné pokladnice. Pánové si asi mysleli, že biskup je s císařem daleko v Itálii, a třeba se vůbec nevrátí. Třeba budeme mít štěstí a Milánští jej připraví o život!“ Biskup teď křičel rudý vzteky a kapky potu mu vystávaly na čele. „Ale pánové se přepočítali! Ano, pane Gerharde, já jsem se vrátil a teď budu soudit!“

„Milostivý pane!“ vykřikl fojt, který během řeči svého pána zesinal.

„Nejsem milostivý pán, budu velmi nemilosrdný pán, spravedlivý, pane fojte!“ křičel biskup a ruku zaťal v pěst.

„Rychtáři, jejichž jména vidíte na tomto seznamu, ať se po svátcích dostaví ke mně k účtování. Statky, které jsou tam napsány, předejte hned cisterciákům z Kampu a Altenbergu. Ti ať je obhospodařují a spravují příjmy.“

„Ale urozený pane, to je proti všem zvyklostem!“ dovolil si fojt oponovat.

„Mne žádné zvyklosti nezajímají! Kašlu na ně. Moje statky ať jsou pořádně obhospodařovány, to je důležitější. Běžte přece do Kampu a Altenbergu a podívejte se, jak tam se hospodaří. Vzorné hospodářství, to vám říkám. Já vím, páni cisterciáckí opati se na mne hněvají kvůli té historii s Alexandrem, to vím. Ale papež je papež a hospodářství je hospodářství. A hospodařit umějí, ti cisterciáci.“ Postupně se biskup uklidňoval a spočinul ve svém křesle. „Ještě něco, fojte. Les u Soestu převedte na místní kostel proti jednomu stříbrnému do biskupské pokladny. Sedláci ať si z toho udělají pole a loviště. Tak jim země pomůže se uživit. Jsou to šikovní chlapíci, ti sedláci od Soestu!“

„Vše se stane, jak jste poručil, nejmilostivější pane!“

„Tak a nyní jděte a nechte přijít ceremoniáře.“ Teď se velice rád fojt otočil k biskupovi zády a odcházel.

„Pane ceremoniáři,“ řekl arcibiskup, když vešel dómský kněz, „jak je to v Kolíně zvykem o Vánocích? Kde se slaví mše svatá? Vy víte, že letos jsem poprvé o Vánocích v Kolíně.“

„Po vigílii v dómě,“ vysvětloval ceremoniář, „se odeberete ve voze, který potáhnou vaši ministeriálové, do kostela svaté Marie na Kapitolu, milostivý pane. Tam je mše o půlnoci. Potom pojedete na oslu, kterého vám přistaví sestry od sv. Marie, na mši při svítání u svaté Cecilie. Mše ve dne je pak v dómě.“

Pokračování příště

Proti radosti z majetku, která by mohla probouzet lpění a dychtění, je nejlepším protilem radost z prokázaného dobrodiní.

Až dobře okusíš tuto radost, budeš pro ni schopen i odříkání.

Ve vyšebrodském klášteře vyvrcholily oslavy „900 let cisterciáckého řádu“

Ve starobylém cisterciáckém opatství (zal. 1259) Bl. Panny Marie ve Vyšším Brodě pokračovaly v sobotu 15. 18. 1998 o slavnosti P. Marie Nanebevzaté, patronky zdejšího kláštera i cisterciáků, oslavy devítistých narozenin tohoto mnišského řádu.

O půl desáté dopoledne byla v kapitulní síni obláčka dvou nových členů řádu – br. Bernarda a br. Roberta. Ti obdrželi od otce opata Albericha Siwka posvěcené hábity jako znamení vzkříšení a jako obraz svatebního roucha při nebeské hostině. Následovaly časné sliby br. Gabriela, který úspěšně ukončil noviciát v rakouském klášteře Heiligenkreuz, kde probíhá formace vyšebrodských cisterciáků. Poté následovala poutní mše sv. V homilii zdůraznil P. Jan Dušan Hladík OCist. velký význam P. Marie Nanebevzaté jak pro samotný cisterciácký řád, tak pro celou církev. Odpoledne byl varhanní koncert pana Karla Fráni a pí. Hany Šteflové z Českých Budějovic, při kterém zazněly Biblické písně A. Dvořáka a Ave Maria od různých skladatelů. Slavnost P. Marie Nanebevzaté a II. část oslav 900. jubilea ukončily podvečerní nešpory.

V rámci oslav jubilea „900 let cisterciáckého řádu“ celebraval v cisterciáckém opatství Bl. Panny Marie Nanebevzaté ve Vyšším Brodě v sobotu 22.8.98 Jeho Eminence kardinál Gulbunowicz, metropolita

wrocławský, pontifikální mši sv. Koncelebrovalo s ním nejen mnoho opatů z evropských cisterciáckých klášterů, ale i opat z Jequitibá v Brazílii a benediktinský arcioopat Anastáz Opasek z břevnovského kláštera v Praze.

V promluvě opat Gerhard Hradil z kláštera Heiligenkreuz u Vídně vyjádřil velkou radost z toho, že ač byli cisterciáci z kláštera vyhnáni nacistickou a komunistickou diktaturou, tyto režimy zahynuly, kdežto řeholní život cisterciáků opět ve Vyšším Brodě vzkvátá. Mladí řeholníci, jejichž počet každý rok – díky Bohu – ve vyšebrodském klášteře vzrůstá, jsou nejlepším důkazem životaschopnosti a přitažlivosti tohoto mariánského mnišského řádu. Právě Panna Maria, patronka cisterciáckého řádu, je světlem, které sám Bůh postavil na vysoký svícen. Veliká úcta k Panně Marii, která je jí v řádu prokazována, zvláště od časů sv. Bernarda z Clairvaux, je zárukou obrody cisterciáckého řádu v Čechách i na celém světě.

Po pontifikální mši sv. se dlouhý zástup koncelebrantů,

řeholníků, řeholnic a věřícího lidu odebral do konventního domu, kde Jeho Eminence kard. Gulbunowicz posvětil stavbu nově zrekonstruovaného konventu. Ten prochází náročnými stavebními opravami. Minulý režim budovu konventu, obýdli mnichů z roku 1682, velmi poničil. Armáda úplně zdevastovala celý mnichův, střecha padla a celá budova byla bez oken. Nyní může opět sloužit k původním účelům – bude zde klauzura, aby řeholníci mohli v tichu velebit Pána a jeho matku P. Marii.

Na slavnostním obědě v refektáři kláštera poděkoval otec opat Alberich Jeho Eminenci kard. Gulbunowiczovi za jeho účast na tomto jubileu. Zároveň také pozdravil i další hosty – opaty, kněze, řeholníky a řeholnice z jiných klášterů, spolupracovníky a přátele vyšebrodského kláštera, zvláště s radostí uvítal přítomnost představitelů státní správy v čele se senátorem Senátu ČR Karlem Vachtou, starostu Vyššího Brodu dr. Pechláta a jiné hosty.

Odpoledne následovala prohlídka kláštera i s nově zrekonstruovaným konventem a jeho celami pro řeholníky. V 15.30 hod. dr. Ventura, vyučující patologií na TF v Olomouci, pronesl velmi zajímavou přednášku: „Cisterciácká spiritualita“. Zdůraznil, že hlavním aspektem této spirituality vždy byla role P. Ježíše Krista – trpícího a ukřižovaného. „Pocta zakladatelům cisterciáckého řádu“, tak byl nazván překrásný koncert duchovní hudby chrámového sboru ze Soběslavi pod vedením Ludmily Kohoutové, který následoval po přednášce dr. Ventury. Před jeho začátkem předal skladatel MUDr. Freis

Korunovaná Madona ve Vyšším Brodě

otci opatu Alberichovi originál partitury vlastní skladby „Otče náš“, složené k velkému jubileu „900 let cisterciáckého řádu“. Tato skladba měla ve Vyšším Brodě premiéru.

Tečkou za slavnostním dnem byly latinsky zpívané nešpory k počtě sv. Bernarda. Melodické tóny gregoriánského chorálu se vznášely celým gotickým chrámovým prostorem a tak vyjádřily dík cisterciáků Bohu – Pánu dějin – za 900 let existence řádu.

V sobotu 5. září skončily oslavy velkého jubilea pontifikální mši sv. opata Albericha na mariánském poutním místě Maria Rast, v lese nedaleko Vyššího Brodu, které před 110 lety postavili vyšebrodští cisterciáci. Promluvu pronesl P. Ivo Valášek ze Soběslavi. Koncelebrovali otcové cisterciáci a petrini. Na závěr zazpíval P. Jan Hladík OCist. „Loretánské litanie“ za doprovodu mladých řeholníků a hojně přítomného lidu. Tím byly oslavy „900 let cisterciáckého řádu“, které probíhaly od začátku července, slavnostně zakončeny. Nyní je ještě možno navštívit výstavu k tomuto jubileu, která je v klášteře a byla prodloužena.

Vyšebrodští cisterciáci prosí o vaše modlitby, aby mohli dále pokračovat v požehnaném díle svých předchůdců.

Br. Justin Berka OCist.

Cisterciácký klášter ve Vyšším Brodě

Biskupové českých a moravských diecézí v Římě

Historicky první návštěva „ad limina“ České biskupské konference byla oficiálně zahájena v sobotu 12. 9. ráno bohoslužbou v římské bazilice sv. Klimenta, kde byli spolu s biskupy a kněžími shromážděni rovněž poutníci z České republiky. Hlavním celebrantem byl senior biskupského sboru, biskup Karel Otčenášek z Hradce Králové. Bazilika sv. Klimenta pochází ze 4. století a jsou v ní uchovávány ostatky sv. Klimenta, které do Říma v 9. století přinesli slovanskí věrozvěstové Cyril a Metoděj z ostrova Chersonu. Po své smrti v Římě r. 869 byl sv. Cyril v této bazilice rovněž pochován.

Biskup Otčenášek při bohoslužbě řekl, že pouť k hrobům světců je šancí, jak se přiblížit k Bohu. Zdůraznil rovněž apoštolskou tradici církve a věrnost Petrovi a jeho nástupcům, pro kterou byl v 50. letech vězněn v komunistických žalářích.

Na závěr bohoslužby předseda ČBK kardinál Miloslav Vlk poznamenal, že biskupové začínají svou návštěvu symbolicky právě ve svatoklimentské bazilice – ve stopách předků, protože sv. Cyril a Metoděj zde ve své době návštěvu „ad limina“ konali a u sv. Klimenta slavili liturgii slovanským jazykem.

Biskupové se pak přesunuli do papežova letního sídla Castelgandolfo, kde se každý setkal v osobním rozhovoru s Janem Pavlem II. Svatý otec se zajímal o celkovou situaci církve v naší vlasti, o život v jednotlivých diecézích a též o celospolečenské klima v České republice. Kardinál Vlk tlumočil Svatému otci pozdrav od prezidenta Václava Havla, se kterým těsně před odletem do Říma telefonicky hovořil. Papež projevoval

o zdravotní stav prezidenta živý zájem a pozdravy opětoval.

V rozhovoru s biskupy se papež zajímal především o život církve, o situaci v kněžských seminářích a na teologických fakultách, o počty kněžských a řeholních povolání a kvalitu vztahů s komunálními politiky. Při rozhovoru s litoměřickým biskupem Josefem Kouklem vzpomínal papež na svou účast při pohřbu kardinála Štěpána Trochty v 70. letech, kdy mu tehdejší československá komunistická moc nedovolila při zádušní mši koncelebrovat a směl se obřadu účastnit pouze mezi lidmi. Během setkání s olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem si papež připomněl setkání s mládeží na Svatém Kopečku u Olomouce v r. 1995. Řeckokatolický exarcha Ivan Ljavinec informoval Svatého otce o životě svých farností a tlumočil poděkování tajně svěcených kněží za začlenění do exarchátu. Papež osobně pozdravil například i kardinálova řidiče, který biskupy po Římě vozí, a pracovníky sekretariátu.

ČBK

Z PROJEVU SVATÉHO OTCE K NAŠIM BISKUPŮM PŘI NÁVŠTĚVĚ »AD LIMINA«

Papež Jan Pavel II. přijal české a moravské biskupy v papežském paláci v Castel Gandolfo. Řekl, že návštěva naší republiky v r. 1995 v něm zanechala nezapomenutelné dojmy, když mohl zapsat do seznamu svatých Jana Sarkandra a Zdislavu z Lemberka, dvě významné postavy, které jsou ozdobou dějin naší církve, a připojily se k početnému zástupu vyvolených duší, jež vzešly z české, moravské a slezské země.

Dále papež zdůraznil naléhavost prohlubovat víru a pastorační rodinu, což jsou dvě základní směrnice pro činnost církve: víra tvoří tak říkajíc vertikální osu, prvořadý úkol hlásat Boha a přivádět k němu lidi; rodina představuje spíše dimenzi horizontální, sociální tkanivo, v němž je třeba oživovat křesťanské hodnoty.

Zaměřit se na víru a na rodinu, to je úkol obzvláště naléhavý v podmínkách, jako jsou naše, které jsou poznamenány na jedné straně bohatou duchovní tradicí a na druhé straně jsou zde rány odkřesťanění a výzva nového zesvětštění.

Jak papež dále řekl, církev se musí vyrovnat s výzvou sekularismu, a to vyžaduje nové úsilí, ať už směrem k prohlubování náboženského života, nebo přímo v misijním poslání. Celé křesťanské společenství má naléhavou potřebu nové evangelizace.

Na závěr vyslovil Jan Pavel II. přání, aby církev při svém svědectví víry v Krista v našich zemích doznala rozkvětu charismat a iniciativ a ty aby díky pastýřské službě biskupů přinesly bohaté plody křesťanského života.

L'Osservatore Romano 15. 9. 1998

Prosíme, omluvte nízkou kvalitu fotografie našich biskupů se Svatým otcem. Fotografie byla převzata z Internetu a nebylo možné ovlivnit její kvalitu při reprodukci tiskem.

**Nic není nemožné tomu,
kdo věří,
nic není obtížné tomu,
kdo miluje,
nic není těžké tomu,
kdo má ochotu nést,
nic tvrdé tomu,
kdo umí sloužit.**

**Těm všem pomáhá milost,
poslušnost jim dává sílu
splnit úkol.**

**Je to krásné a úžasné být
Kristovým sluhou,
správcem Božích tajemství.**

Sv. Bernard

PŘEDSTAVENSTVO 1. INVESTIČNÍHO FONDU MORAVIA INVEST, A.S., SE SÍDLEM V OSTRAVĚ SVOLÁVÁ ŘÁDNOU VALNOU HROMADU FONDU

Termín konání: 30. října 1998 od 15.00 hod.
Registrace akcionářů: od 14.00 hod.
Místo konání: Mgr. Šrámka 4, Moravská Ostrava, sál ve 2. poschodí

Pořad jednání:

1. Zahájení, volba orgánů, schválení jednacího řádu.
2. Výroční zpráva za rok 1997.
3. Zpráva a výrok auditora za rok 1997.
4. Informace o hospodářském výsledku za 1-9/1998.
5. Stanovisko představenstva k účetní závěrce za rok 1997 a hosp. výsledku za 1-9/1998.
6. Vyjádření dozorčí rady k účetní závěrce za rok 1997 a hosp. výsledku za 1-9/1998.
7. Schválení roční účetní závěrky za rok 1997 a způsob úhrady ztráty za rok 1997.
8. Návrh likvidace fondu.
9. Schválení odměn členům statutárních orgánů a postupu likvidace půjček.
10. Různé, závěr.

Rozhodným datem pro účast na valné hromadě je 23. 10. 1998. Akcionář je povinen se prokázat vlastním průkazem totožnosti. Zástupce právnické osoby se prokáže výpisem z obchodního rejstříku, ne starším 2 měsíců, a vlastním průkazem totožnosti. Zmocněnci akcionářů jsou povinni se prokázat plnou mocí s úředně ověřeným podpisem zmocnitele a vlastním průkazem totožnosti. Akcionáři nemají nárok na úhradu nákladů spojených s účastí na valné hromadě.

*Ing. Oldřich Obdržálek,
předseda představenstva*

Auditované účetní výsledky 1. investičního fondu Moravia Invest, a.s., k 31.12.1997:

Aktiva celkem	2 205 tis. Kč
Vlastní jmění	1 698 tis. Kč
Ztráta 1997	- 8 228 tis. Kč

CHRÁMOVÁ SLUŽBA OLOMOUC

Jaroslav Novotný,
Masarykova tř. 48,
772 00 Olomouc,
tel. PO-PÁ od 8.30

do 18.00 hod.: 068/522 78 16

„ZÁZRAČNÁ MEDAILKA“ – P. Maria

zlato 14 karátů:	menší (v=14mm) 690 Kč
	větší (v=19mm) 1890 Kč
stříbro:	menší (v=14mm) 65 Kč
	větší (v=19mm) 165 Kč
hliníkové:	(v=16mm), baleno po 20 ks/120 Kč

KŘÍŽOVÁ MEDAILKA SV. BENEDIKTA

průměr 19 mm; zlato 14 karátů 2690 Kč
stříbro 195 Kč

Medailky za jednotné smluvní ceny zasíláme poštou do dobírku do 30 dnů od doručení vaší objednávky. K ceně připočítáváme poštovné, balné neučtujeme. Doporučujeme nechat medailky posvětit katolickým knězem.

DVĚ NOVINKY K VÁNOCŮM

Ladislav Němec: Pastýřská mše pro sóla, sbor, varhany a malý orchestr.
 František Dobrovolný: Pásmo valašských koled pro sóla, dětský sbor a varhany.
Na dobírku zašle: Nakladatelství NELA, Holásecká 10, 620 00 Brno-Tuřany

Římskokatolická farnost Luže srdečně zve kněze, mládež a ctitele Panny Marie na svatováclavskou pouť do chrámu Panny Marie, Pomocnice křesťanů, na Chlumku v neděli 27. září 1998

Program:

8.30 hod. modlitba svatého růžence
 9.00 hod. mše svatá
 10.30 hod. přednáška MUDr. Traxléra k mládeži
 Příležitost ke svátosti smíření po celou dobu pouti. Svatý Václave, oroduj za nás!

LITMANOVÁ-(TURZOVKA) – 7. 11. – 8. 11.

– 1x ubytování, 740 Kč — **MEDŽUGORJE – 3. 10. – 9. 10., (včetně setkání se Sv. otcem ve Splitu!) 1 700 Kč — 4. 12. – 10. 12., 27. 12. – 2. 1. 1999 – 2x v princi velká vánoční sleva, 1 200 Kč!!!**
Nástupy z mnoha míst ČR, včetně Prahy i Ostravy. K dispozici kuchyně s nádobím, průvodce – Olga Merkovičová. — **IZRAEL – 14. 2. – 22. 2.** – letecky, **mimořádná cenová nabídka 16 990 Kč!** — **19. 3. – 26. 3.** – letecky, **mimořádná cenová nabídka 17 990 Kč.** Vše již v ceně: bus Neoplán s klimatizací, 7 dnů v Izraeli, kvalitní hotel s polopenzí, kompletní zdravotní pojištění, duchovní doprovod, průvodce, ochutnávka vína, drobný dárek. Odlet z Prahy. — **GARABANDAL–Lurdy–La Salletta – 7. 4. – 14. 4.** – 4 490 Kč. — **MEXIKO–GUADALOUPE – Velký mexický okruh – 8. 4. – 20. 4.** – 38 990 Kč.
C. K. AVETOUR – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel/fax – 0443/219 29, 0602 44 16 70.

Občanský institut ve spolupráci s Uníí křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na **přednášku Paula Marxe OSB (Human Life International, USA)**

JAK BOJOVAT PROTI KULTUŘE SMRTI

kteřá se bude konat v pondělí 28. 9. 1998 v 18.00 (vchod se uzavírá v 18.15) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice 11, Praha 1
PŘEDNÁŠKA BUDE TLUMOČENA
 Otec Marx patří mezi nejznámější představitele „hnutí pro život“.
 Jeho organizace je činná ve všech kontinentech. Jan Pavel II. na adresu P. Marxe řekl: „**Konáte tu nejzáslužnější činnost, jakou si jen lze představit.**“

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SV. CECÍLIE, ÚSTÍ NAD ORLICÍ 3. ROČNÍK, 3. A 10. ŘÍJNA 1998

Festival duchovní hudby svatě Cecílie byl založen v roce 1996 s úmyslem vzájemného poznávání a zdokonalování chrámových varhaníků, ředitelů kůrů a zpěváků, kteří mají zájem zavádět ve svých kostelích zpívanou liturgii v duchu II. vatikánského koncilu tak, jak nám to církev ukládá.

V sobotu 10. října 1998 ve 13.30 hod. v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie – festivalový koncert chrámových sborů: z Pardubic, z Lanškrouna, ze Svitav, z Letohradu, z Poděbrad, Ústí nad Orlicí a Přelouče a scholy katedrály sv. Václava v Olomouci.

Vyvrcholením celého festivalu bude společně zpívaná mše svatá v 16.30 hod., kterou bude celebrovat J. Exc. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký, spolu s dalšími kněžími. Mše svatá bude vysílána v přímém přenosu na Rádiu Proglas.

Přibližně 240 přihlášených zpěváků bude zpívat tyto části mše svatě: proprium – P. J. Olejník: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, ordinarium – Missa mundi (gregoriánský chorál), J. Strejč: Ecce Sacerdos magnus (smíšený sbor s varhanami), D. S. Bortňanskij: Těbě pajóm (smíšený sbor a capella ve staroslověnském jazyce), píseň z Kancionálu: Budíž vděčně veleben. Varhany: prof. Václav Uhlíř, dirigent: Oldřich Heyl.

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku

MGR. Michala Semína

PRÁVÝ A NEPRÁVÝ EKUMENISMUS kteřá se bude konat v úterý 6. října 1998 v 18.00 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č.11, Praha 1. **VSTUP ZDARMA.** V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Od května 1997 se přibližně každé dva měsíce v břevnovském klášteře setkávají ženy a dívky všech věkových skupin, které mají zájem o bližší poznání spirituality sv. Benedikta. Zrodilo se zde již několik povolání k mnišskému životu. **Příští setkání se uskuteční v sobotu 26. září 1998 v Arciopatství sv. Markéty v Praze-Břevnově od 9.00 hodin (oběd je zajištěn).** Zveme všechny, které by chtěly modlitbou i skutkem přispět k návratu sester benedikteinek do Čech. Přihlaste se předem na tel. 02/35 15 20.

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

„Sedmému dni Bůh požehnal a posvětil jej“ (Gen 2,3.)

13. Příkázání sabatu, které v první smlouvě připravovalo neděli nové a věčné smlouvy, má tedy své nehlubší kořeny v Božím plánu. Proto nepatří k čistě kulturním nařízením, jak je tomu u mnoha dalších předpisů, ale k Dekalogu, do „Desatera příkázání“, které dává poznat vlastní opěrný sloup mravního života, obecně vepsaný do srdce člověka. Tím, že tento příkaz chápou na pozadí základních etických struktur, vysvětluje Izrael a později Církev, že jej nepovažují za pouhý předpis náboženské disciplíny společenství, ale jako významné a nepostradatelné vyjádření vztahu k Bohu, jak jej hlásá a předpisuje biblické zjevení. Z této perspektivy musí i dnes křesťané toto příkázání znovu objevit. I když je zde přirozená shoda s lidskou potřebou klidu, přesto závisí na víře, aby pochopila hluboký smysl tohoto příkázání a nepodlehla nebezpečí banalizovat je či zradit.

14. Den klidu je tedy sabbat především proto, že je to den Bohem „požehnaný a posvěcený“, to znamená oddělený od ostatních dní, aby byl mezi nimi dnem Páně.

Abychom plně porozuměli smyslu tohoto „svěcení“ sabatu v první zprávě o stvoření, musíme si prohlédnout celý text, z něhož úplně jasně vyplývá, že každá skutečnost bez výjimky pochází od Boha. On je Pánem času a prostoru. Není Bohem jen jednoho dne, ale Bohem všech dní člověka.

Když tedy sedmý den zvláštním požehnaním „prohlásil za svatý“ a udělal jej „svým dnem“, je to třeba chápat v hluboké dynamice dialogu smlouvy, ba „snoubeneckého“ dialogu. Je to dialog lásky, který nezná žádné přerušení, a přesto není monotónní: neboť se rozvíjí v různých tóninách lásky, od obyčejné a nepřímé až k nejsilnějším vyjádřením, kdy Písmo a četní mystikové se neostýchají použít obrazů ze zkušenosti snoubenecké a manželské lásky.

15. Doopravdy celý život a všechn čas člověka je nutno prožívat jako chválu a dík

Člověk potřebuje dva roky, aby se naučil mluvit, a padesát, aby se naučil mlčet.

E. Hemingway

Stvořiteli. Ale vztah člověka k Bohu potřebuje i čas výslovné modlitby, kde se vztah mění v intenzivní dialog, zahrnující všechny dimenze osoby. „Den Páně“ je právě dnem tohoto vztahu, kdy člověk pozvedá svůj hlas k Bohu, a tak se stává hlasem celého tvorstva.

Proto je to též den klidu: přerušení častého obtížného pracovního rytmu plastickou řečí „novosti“ a „odpoutání“ vyjadřuje uznání závislosti člověka i vesmíru na Bohu. Všechno přichází od Boha! Den Páně stále potvrzuje tuto zásadu. „Sabbat“ je proto působivě vykládán jako příznačný prvek oné „posvátné architektury“ času, která je pro biblické zjevení charakteristická. (13) Připomíná, že čas a dějiny spočívají v Božích rukou a člověk se nemůže věnovat svému úkolu spolupracovníka Tvůrce ve světě, pokud si není stále vědom této pravdy.

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 27. 9. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 6,1a.4–7

Ž 146 (145),6c–7.8–9a.9bc–10

Odp.: 2a

2. čt.: 1 Tim 6,11–16

Ev.: Lk 16,19–31

Pondělí 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

Úterý 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14 nebo Zj 12,7–12a

Ž 138 (137),1–2a.2bc+3.4–5

Odp.: 1c

Ev.: Jan 1,47–51

Středa 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Job 9,1–12.14–16

Ž 87,10bc–11.12–13.14–15

Odp.: 3a

Ev.: Lk 9,57–62

Čtvrtek 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 19,21–27

Ž 26,7–8a.8b–9abc.13–14

Odp.: 13

Ev.: Lk 10,1–12

Pátek 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20–23a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11

Odp.: 11

Ev.: Mt 18,1–5.10

Sobota 3. 10. – sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Job 42,1–3.5–6.12–16

Ž 118,66.71.75.91.125.130

Odp.: 135a

Ev.: Lk 10,17–24

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27.9.	PO 28.9.	ÚT 29.9.	ST 30.9.	ČT 1.10.	PÁ 2.10.	SO 3.10.
Antifona	919	1527	1533	1734	1741	1543	1666
Žalm	784	786	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	1527	1533	1734	1742	1543	1666
Antifony	920	1528	1534	965	981	1544	1014
Žalmy	921	813	813	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1528	1534	1735	1743	1544	1668
Antifona k Zach. kantiku	718	1529	1535	1735	1542	1544	1669
Prosby	924	1529	1535	1724	1744	1545	1655
Záv. modlitba	718	1529	1535	1541	1542	1545	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	925	1264	1264	970	986	1003	1018
Antifony	925	1529	1535	971	987	1004	1019
Žalmy	926	1265	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	1530	1536	973	989	1545	1021
Záv. modlitba	718	1529	1535	973	990	1545	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	1525	1531	1537	1736	1746	1537	1024
Antifony	916	1703	1531	1537	976	992	1546	1025
Žalmy	916	1703	1715	1537	976	992	1547	1025
Kr. čtení a zpěv	918	1526	1531	1540	1737	1749	1549	1027
Ant. ke kant. P. M.	718	1526	1532	1540	1737	1542	1549	719
Prosby	918	1526	1532	1540	1731	1750	1549	1028
Záv. modlitba	718	1529	1529	1535	1541	1542	1545	719
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

LITANIE

Sbírka litaní tematicky uspořádaná P. Pavlem Křivým

Sbírka obsahuje litanie k Nejsv. Trojici, k P. Ježíši a k Duchu sv. Následují litanie k obdobím a svátkům církevního roku, litanie pro různé příležitosti, litanie mariánské a ke svatým. Na závěr jsou zařazeny litanie užívané v různých řeholích, řádech a kongregacích. Sbírka je určena pro soukromou pobožnost, pro kterou má také kniha církevní schválení.

Modlitba litaní zaujímá ve zbožnosti Božího lidu zvláštní místo. Její původ je velmi starého data. V církvi na Východě je dodnes litanie přímou součástí mešní liturgie. Byzantská bohoslužba je nazývá „*ekteniemi*“, což znamená naléhavou modlitbu. V západní liturgii vyjadřuje slovo „*litanie*“ střídavou modlitbu.

Tuto modlitbu, kterou nám bohatá církevní tradice předkládá, je třeba oprostit od pouhého formálního vyslovování jednotlivých invokací. Její hloubka totiž spočívá právě v tom, co se často při jejím užívání opomíjí – v rozjímání konkrétních tajemství, jež nám daná litanie předkládá. Tím se stane naší skutečně vnitřní modlitbou a posvětit náš duchovní život, který směřuje k věčné oslavě Boha.

Vazba kůže imit., A5, 528 str., 235 Kč, jen do vyprodání zásob

Diář 1999

S katolickým a občanským kalendářem, A6, 29 Kč

Karmelitánský kalendář 1999

Čtení pro poučení
a pro volný čas
Brož., zúž. A5, 128 str., 38 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Z NABÍDKY KALENDÁŘŮ NA ROK 1999

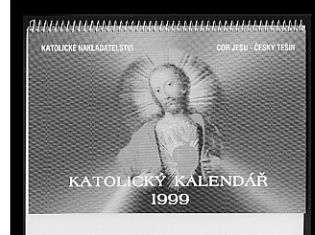
Stolní kalendář 1999

Nakladatelství ZVON (45 Kč)

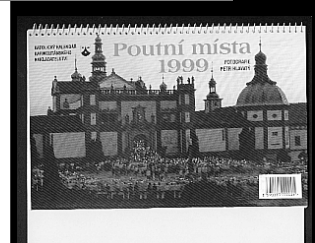
Stolní kalendář 1999

Nakladatelství COR JESU
(45 Kč)

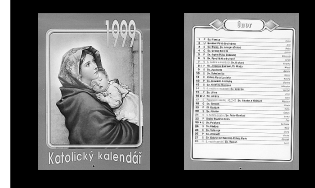
Stolní kalendář 1999

Poutní místa – Karmelitánské
nakladatelství (46 Kč)

Nástěnný katolický kalendář 1999

A5, 35 Kč

Piaceno prevodem
706 035

Novinové výplatné

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: studia.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Protišestní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podtržujeme konečnému úsudku církve. Nevzdané nezveřejněné příspěvky nevracíme.